

[Kjørulff-Schmidt.]

komme til at finde sin afgørelse ved domstolene, og at domstolene nok skal være egnede til at træffe en korrekt afgørelse. Men man må huske på, at domstole ikke er guddommelige institutioner, dommere er ikke overmennesker, men almindelige mennesker med menneskelige dyder og menneskelige laster. Kan man da forestille sig, at dommere og i særdeleshed vælgerforeningsudpegede domsmænd helt og aldeles kan abstrahere fra alt, hvad der er sagt, og alt, hvad der er sket i den politiske kamp her i Danmark i de sidste 4 år? Er det i det hele taget rimeligt at tro, at noget menneske i Danmark, der har fulgt med i 1970ernes politiske udvikling, kan være uvildig dommer i denne sag? Er det rimeligt at tro, at vi én gang for alle har opnået en sådan grad af retssikkerhed her i Danmark, at en domstolsafgørelse, der er påvirket af de politiske magtforhold, er aldeles utænkelig? Jeg tror, det vil være naivt at svare ja til disse spørgsmål.

Ledende politikere fra de gamle partier og embedsmænd har ved så mange lejligheder i skrift og tale bevist, at denne sag tillægges en enorm politisk betydning, som gør den ganske uegnet til prøvelse ved en dansk domstol.

Statsministerens grundlovstale i 1974 vil have prentet sig ind i dommernes bevidsthed. Statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet har som bekendt udtalt sig om skyldspørgsålet, selv om han derved overtrådte loven. Rigsadvokaten er i en artikel i Berlingske Tidende i går ilet flertalspartierne til undsætning, uanset at det vist aldrig tidligere er sket, at en rigsadvokat så stærkt polemisk har blandet sig i en politisk debat om en retssag.

Fremskridtsbevægelsen har i de 4 år, den nu har eksisteret, vundet så stor tilslutning, at der er en betydelig mulighed for, at vort parti kan øve indflydelse på den samfundsudvikling, der på det ene område efter det andet er gledet de gamle politikere af hændte. Ved at øve denne indflydelse vil vi arbejde for at sikre det velfærdssamfund, som alvorligt er ved at blive undermineret af de gamle partiers lovgivning, der på ethvert område har medført skattetryk, restriktioner, opsvulmen af en offentlig sektor langt ud over, hvad Danmark har økonomiske og menneskelige ressourcer til.

Det er klart, at vor politik derved på væsentlige punkter bryder med den bureaukratiseringspolitik og den laden-stå-til-politik, der har præget folketinget op igennem 1960erne og 1970erne. Det er også forståeligt, at tryk avler modtryk. Derfor er retssagen mod hr. Glistrup forståelig ud fra politisk-historiske synsvinkler. Det er derfor også forståeligt, når en så fremtrædende repræsentant for de gamle partier som hr. Schlüter i den grad kan forvrænge sin egen sans for proportioner, at han kan få sig selv til at sige, som han gjorde det forleden, at denne sag måske er det vigtigste — det vigtigste — i dagens forvirrede Danmark, vigtigere end arbejdsløshedsbekæmpelsen, vigtigere end betalingsbalanceproblemer, vigtigere end begrænsning af den offentlige sektor. Måske det vigtigste i dagens forvirrede Danmark, sagde hr. Schlüter. Denne udtalelse er måske mere symptomatisk end nogen anden politikerudtalelse, der er faldet, fordi den viser rækkevidden af de modsætninger, der er fremkaldt ved fremskridtspartiets opståen.

Vi undgår nok ikke, at den sag, der er rejst mod hr. Glistrup, vil komme til at præge sidste halvdel af 1970ernes politiske historie, på samme måde som den har præget første halvdel af 1970erne. Det er simpelt hen vilkårene for en ny politisk bevægelse, der som fremskridtspartiet på så kort tid opnår så stor en tilslutning i befolkningen på grundlag af en ny politik.

Men på samme måde som vi i dag kan se, at folketingets flertal stemplede sig selv under provisorietidens lovgivning og stemplede sig selv ved gennemførelsen af kommunistlovene under krigen, på samme måde vil det stå klart, når 1970ernes politiske historie skal skrives, at her havde vi et folketingsflertal og en administration, der intet middel skyede for at kvæle en politisk bevægelse, hvis tilslutning i befolkningen udgør en trussel mod de magtkoncentrationer, der mere og mere har fjernet almindelige menneskers muligheder for at opnå indflydelse på samfundsudviklingen.

Det er på denne baggrund, fremskridtspartiet stemmer nej. De, der bedømmer tingene og begivenhederne isoleret og enkeltvis, vil næppe kunne forstå vor stemmeafgivning, men de, der erkender, at handlinger og begivenheder ikke må bedømmes løsre-